

UN SOMNI DECISIU

Quan per fi aconseguixo aixecar el cap del coixí, me n'adono que és dissabte i em sorgeix un sospir d'alegria, continguda per un gemec en cruixir-me totes les vèrtebres. Només hauria faltat que fos dilluns, penso anant caminant fins a la cuina, ensopegant amb els meus propis peus. Em sembla que els ossos es trenquen en mil bocins i el pes sobre els ulls no em deixa veure prou bé la claror del dia. Després d'una nit de disbauxa, ara cal patir la penitència.

Anar a ballar ja no és com abans; ara en diuen "Ball en línia". Passets cap a la dreta, passets cap a l'esquerra, mitja volta, volta sencera, punta i taló i tornes a donar la volta... Quin mareig! Quan sincronitzava el moviment amb la música, ja s'havia acabat la cançó. Era frustrant.

Això ja no és per a mi em repeteixo una i mil vegades, mentre poso al foc l'escalfador, amb l'esperança que una infusió d'herbes alleugeri el meu patiment.

La Roser s'havia entossudit per a convèncer-me.

-Vinga va, dona! Atreveix-te. Deixa enrere els prejudicis. Que des del divorci fas una cara de "gata moixa". I compra't un mòbil d'aquests intel·ligents per posar-te al dia i navegar per les Xarxes socials. Has de prosperar.

Mentre ella parlava a tort i a dret, la meva ment fugia cap a uns altres indrets. Aquesta Roser pretenia que em posés dintre del patró social que tothom segueix. Em defineix com "La Mística".

I per què? em pregunto jo. Si ja m' està bé ser com sóc. Antiga perquè no porto entre les mans una andròmina d' aquestes que et fan a trossos el dit polze quan esperes l'autobús? Com si fos una necessitat vital?

I això de les Xarxes socials? Són els aparadors de les seves vides. Xarxes socials sí que n'eren quan s'anava a visitar els parents de quan en quan. Ens assèiem a la fresca a xerrar de qualsevol tema i teníem un tracte directe. Però, ara, on hem arribat! No m' enganyaran pas!

Ja fa temps que li dono voltes a l' enteniment i sé que en aquest moment en què visc, les meves prioritats són unes altres.

Quan creia que no em quedava res de bo i que tot el que tenia eren rampoines en el meu interior, he descobert tot un reguitzell de possibilitats encara per complir. Les il·lusions perdudes i els somnis truncats per les desavinences conjugals els puc tornar a recuperar. Tinc pressa per oblidar aquella actitud de bleda, que durant tants anys em va tenir confinada i reclosa dins una persona que no era jo.

M'entestava a fer les coses perfectes per agradar al que tenia al costat, sense adonar-me que vivia engolida sota el seu caràcter sobri i rigorós. Menyspreava tot el que de mi venia, anul·lant sense pietat el meu ésser més profund. Només era feliç, sentint-me immersa en el meu món secret.

Ha arribat el moment d' obrir-se el capoll i emprendre el vol la nova papallona.

Amb tots aquests pensaments surant pel cervell, plego els braços recolzant-me sobre la taula. El meu gos de falda es grata la panxa i em mira expectant sent testimoni del meu cansament.

Un son lleuger m' envaeix i visualitzo clarament una passarel·la de fusta per on camino, i veig allà lluny l'horitzó, tot despullant-me de la roba de sobre el cos, de les pors, d' inquietuds i de qualsevol sensació negativa. Contemplo la grandesa del cel sobre mi. Omplo l'esperit de plenitud. Intueixo que aquest camí em porta cap a la prosperitat.

Observo aquesta riquesa com un gran oceà. Em llenço, nedo i em diverteixo. Ara sí que em sento pròspera.

De sobte em desperta el so de l' aparell que ha fet bullir l'aigua. Bec a glopets, a poc a poc, rumiant durant una estona amb una mirada fixa.

Ja ho he decidit- crido en veu alta. Vull ser escriptora!

He tingut dos fills, he plantat molts arbres a les terres dels meus avis. El pròxim repte: el meu primer llibre.